

forsamling skulde sammensættes, i Bestemmelserne om, hvorledes den skulde handle, hvad Myndighed den skulde have til at handle, og, vel at mærke, det, som Historien vist med Forsbauselse vil optegne, forsaavidt den vil give sig af dermed, denne eenstemmige Misbilligelse har ikke været for en Forsatning, der blev octroieret; nei, for en Forsatning, som man, om end indirecte, dog kræver Majoritetens Bisald for. Det har man vist adbragt nogenstunde seet. Er der Nogen, der kjender Sigt, da vise han mig Exempel derpaa. Men det kunde jo være — og er det Tilfældet, da er det jo naturligtvis en anden Sag — paa Grund af Omstændighedernes Tryk; det kunde være, at de Omstændigheder, under hvilke Ministeriet har maattet udarbejde dette Udkast, have været saa trykkende, at det ikke med den bedste Villie har kunnet gjøre Andet. Saaledes har det vistnok ogsaa stillet sig for Ministeriet; men saaledes synes det mig dog ikke, at det kan stille sig for os. Jeg har vel af og til hørt Ytringer i denne Retning, men ogsaa i den modsatte Retning, som vare ganske afgjørende. Jeg har hørt Ministeriet erklære, at Alt, hvad der fordres, var opfyldt. Der synes mig saaledes ikke at have hvilet noget Tryk paa det. Jeg har heller ikke seet, at den Tanke om dette Tryk er udsørt saaledes, at det er blevet mig tydeligt, hvad dette Tryk har været.

Det, der vistnok har stillet sig for de Fleste af de ærede Medlemmer af dette Thing som noget Afgjørende, det har været, hvad Følgen vilde blive af et Ja, og hvad Følgen vilde blive af et Nei. Det synes, at efter Alt, hvad jeg har hørt fra forskjellige Sider, har for en stor Deel af de ærede Medlemmer denne Betragtning opveiet alt Andet, hvad der er sagt og kunde siges om Fællesforsatningsudkastet. Der er af to af de høitærede Ministre bleven døølet ved denne Sag. Den høitærede Premierminister har, som vi alle vide, viist os i Baggrunden Absolutismen og Forbeholdet. Paa mig har denne Betragtning ikke kunnet gjøre noget Indtryk. Jeg vil henholde mig til, hvad der ogsaa blev yttret igaar af et æret Medlem, som sidder bagved mig, om jeg erin-

drer ret, den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 1ste Valgfreds (Morgaard), at han troede ikke paa, at Følgen vilde blive, at Absolutismen vilde vende tilbage. Jeg troer det heller ikke. Det er ikke, forekommer det mig, berettiget ligeoverfor et saadant Udsagn af mig at sige: „ja, det er altsaa en Forsikring, vi her faae, det er en Tilfikring fra dette Medlem af Thinget.“ Det er det slet ikke; det er en Udtalelse af min Dverbeviisning, man faaer, men det er ikke en Forsikring eller et Løfte, ligesaa tidt som Saameget af, hvad der, om jeg saa maa sige, bliver spaaet om Fremtiden af forskjellige Medlemmer, er Løfter eller senere vil blive vedstaaet som saadanne. Der er blevet stillet i Udsigt, at det let kunde være muligt, at Danmark under politiske Conflictter kunde blive offret. Ja, jeg skal henholde mig til, hvad der er yttret af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (A. Hage) i den Anledning. Det forekommer mig at være ganske afgjørende, at det er Noget, vi ikke kunne tage Hensyn til; man maatte da ganske klart og tydeligt kunne bevise os dette, dersom det skulde have nogen Indflydelse paa vor Dom. Forvrigt er det min Mening, saaledes som jeg tidligere har udtalt, at der i saa Henseende, efter hvad jeg kan forstaae, ikke viser sig nogen Fare; hvorved jeg naturligtvis aldeles ikke vil stille min Forsikring ved Siden af eller over den høitagtede Premierministers eller Udenrigsministers; jeg vil kun sige, hvad der er min Dverbeviisning.

Jeg hørte dernæst, at den høitagtede Udenrigsminister stillede et Skrammebillede af Slesvigholstenerne frem for os, saavidt jeg forstod ham. Han talte om dem, der vare vore værste Fjender, at de fandtes paa den anden Side af Elven, at de vare benævnte efter en vis By i Tydskland, som han ikke vilde nævne, og han hentydede til den Stilling, hvori en meget bekjendt Person iblandt dem for Dieblikket staaer; men det, jeg savnede i den høitagtede Udenrigsministers Foredrag, det var et Beviis, endog blot den allermindste Antydning af et Beviis for, at disse Mennesker, disse Slesvigholstenerne, hvad de hedde, nu i dette Dieblik nærede et saadant Haab om, at de